

[Steen Folke]

ske styrker hjælpetropper for de danske, eller bliver det i virkeligheden snarere omvendt?

Hertil kommer spørgsmålet om placering af nye NATO-depoter forskellige steder i Jylland. Ganske vist indeholder den nye NATO-plan intet om depoter, og efter det foreliggende – som det hedder – er der ikke behov for oplægning af tungt materiel i nye depoter. Men helt udelukket er det altså ikke. Og i øvrigt er der jo ved at blive anlagt nye depoter i Karup, Skrydstrup, Ålborg og Vandel til de amerikanske flystyrker. Hvem kommer reelt til at bestemme, om de skal tages i brug, når først forsyningerne til de amerikanske tropper ligger der? Og hvem må bære konsekvenserne, hvis disse depoter bliver udset til bombemål?

Der er mange spørgsmål, der trænger til at blive endevendt i fuld offentlighed. Forhåbentlig vil debatten i dag kaste lys over nogle af dem.

Anden næstformand (Ebba Strange):

Inden vi går videre, skal jeg gøre opmærksom på, at afstemning om eventuelle dagsordensforslag først finder sted i morgen.

Besvarelse

Forsvarsministeren (Søgaard):

Efter at have orienteret forsvarsudvalget og det udenrigspolitiske nævn om den af SACEUR – dvs. den øverstkommanderende for de allierede styrker i Europa – udarbejdede forstærkningsplan for Europa benytter jeg naturligvis nu den givne lejlighed til her i folketinget også at orientere om denne plan, en orientering, der samtidig beskriver udviklingen i den danske forstærkningssituation op til den nye plans ikrafttrædelse.

Baggrunden for NATO-planlægningen på forstærkningsområdet er bl.a. det stigende behov for hurtigere og mere effektive indsættelsesmuligheder. Dette har man bl.a. søgt tilgodeset ved brug af hurtigere transportmidler, herunder fly, reduktion af behovet for overførsel af forsyninger, f.eks. oplægning i modtagerlande, samt aftaler om støtte fra disse. Endelig er en tættere tilknytning af forstærkninger til bestemte lande også med til at imødekomme behovet for større effektivitet.

De forstærkninger til dansk område, som er foreslået i den foreliggende plan, svarer

stort set til de forstærkninger, som vi indtil nu har haft mulighed for at modtage. Forskellen er – og det er det afgørende – at visse af styrkerne i modsætning til tidligere har en mere fast eller tættere tilknytning til Danmark eller nordregionen. Før havde de en række forskellige indsættelsesmuligheder. Nu har de kun ét eller et begrænset antal steder til indsættelse. Forstærkningerne er således opdelt i 3 kategorier, nemlig styrker, der er fast tildelt Danmark, styrker, der er fast tildelt nordregionen som helhed – dvs. Norge, Danmark og Slesvig-Holsten – og endelig strategiske reserver, det vil sige styrker, som SACEUR kan sætte ind i Europa i enten nord-, central- eller sydregionen, hvor man finder, der måtte være størst behov for det.

Jeg vil godt begynde med at redegøre for de styrker, der nu er tildelt Danmark fast. Først flystyrkerne. Her er situationen den, at vi med den foreliggende forstærkningsplan har fået flystyrkerne fast tildelt enhedskommandoens område, altså Danmark og Slesvig-Holsten. Det er bl.a. en opfølgning af den dansk-amerikanske aftale om støtte til amerikanske fly, hvorom jeg ved flere lejligheder har orienteret det høje ting. Der er tale om følgende flystyrker til dansk område: en amerikansk eskadrille til Ålborg, 2 amerikanske eskadriller til Karup, 1 amerikansk eskadrille til Skrydstrup, 1 amerikansk eskadrille til Vandel og 2 engelske eskadriller til Tirstrup. Det drejer sig om luftforsvarsjagere og jagerbombere svarende til dem, vi har i vores eget flyvåben, samt en enkelt eskadrille fly til bekæmpelse af specielt kampvogne, som vi altså ikke har.

For så vidt angår hærstyrker er situationen ligeledes den, at vi frem til den foreliggende forstærkningsplan ikke havde nogen fast tildeling af hærstyrker til dansk område. Nu tildeles der Danmark en engelsk infanteribrigade på ca. 13.000 mand. Denne styrke har i henhold til nugældende planlægning forskellige indsættelsesmuligheder inden for enhedskommandoen, herunder Sjælland. Chefen for enhedskommandoen – det er det, man kalder BALTAP, han er NATO-chef, og han er altid dansk – afgør, hvor styrken i givet fald skal sættes ind.

Ser vi på de styrker, der er fast tildelt nordregionen som helhed – altså Norge, Danmark og Slesvig-Holsten – kan jeg oplyse, at situationen indtil midten af 1970erne